

Eva de Wit
HET DAGBOEK VAN
MARIE

‘Staat garant voor zonnig leesplezier.’ – *Hebban.nl*

Eva de Wit

Het dagboek van Marie

Uitgeverij Zomer & Keuning

1975

1 november 1975

Ik ben zo gelukkig! De allerleukste, allerknappste jongen van het dorp is verliefd op me. Of eigenlijk is hij een man, want Arnaud is al vierentwintig.

Vanavond was ik in de discotheek met mijn vriendinnen Louise en Juliette en opeens kwam hij naar me toe. Arnaud woont sinds kort hier in het dorp en alle meisjes zijn een beetje verliefd op hem. Onze moeders zeggen dat hij niet deugt. Hij heeft geen werk en hij drinkt te veel, zeggen ze. Maar volgens mij kunnen ze dat helemaal niet weten.

Vanavond kwam hij dus op me af en wilde met me dansen. Bij een langzaam nummer hield me heel erg dicht tegen zich aan. Onbehoorlijk, zou *maman* het noemen, maar het voelde geweldig! Hij fluisterde allerlei lieve dingen in mijn oor en kuste me terwijl we dansten. Later op de avond trok hij me mee naar buiten en toen hebben we heel lang gezoend. Arnaud zei dat ik het mooiste meisje ben dat hij ooit heeft ontmoet.

Ik ben zo gelukkig! Ik kan beslist niet slapen!

25 december 1975

Il était un Noël magnifique, het prachtigste kerstfeest dat ik ooit heb meegemaakt! Ik kreeg een schitterende ketting van Arnaud en hij nam me mee naar zijn huis – hij woont op zichzelf. Oeh la la, het is maar goed dat *maman* niet wist waar ik was! Arnaud had heel romantisch allemaal kaarsen aangestoken en we lagen dicht tegen elkaar aan op de bank. Hij wilde nogal duidelijk meer, maar ik heb gezegd dat ik dat nog niet wil.

‘Ah, bon, Marie, ik heb de tijd,’ fluisterde hij. ‘Niet eindeloos, maar ik heb de tijd.’

1976

1 januari 1976, 02.30 uur

Een nieuw jaar! Het was alleen niet zo'n fijne avond... Ik mocht na middernacht naar Louise om *bonne année* te zeggen, en natuurlijk ging ik daarna zo snel mogelijk naar het huis van Arnaud. Hij had opnieuw kaarsen aangestoken, maar hij was niet zo lief en geduldig als vorige week. Hij had gedronken en hij was wild en ruw toen hij me omhelsde. Hij zei dat hij met me naar bed wilde, dat hij lang genoeg had gewacht.

Ik aarzelde, gewoon omdat ik het nog niet wil, en zeker niet zo. Hij werd kwaad en zei dat het dan uit was, omdat ik blijkbaar niet van hem hield. Toen heb ik toegegeven, maar het was niet fijn. Het deed pijn en ik moest huilen toen het voorbij was.

Ik had het me zo anders voorgesteld! Ik voel me ellendig...

2 april 1976

Ik weet het nu zeker, *je suis enceinte*, ik ben zwanger...

Wat moet ik beginnen? Papa en maman zullen woedend zijn. En hoe zal Arnaud reageren? Ik weet niet wat ik moet doen!

Mijn menstruatie is al een paar maanden weggebleven en ik ben niet gek, natuurlijk was ik bang dat ik zwanger zou zijn. Maar ik wilde er gewoon niet aan denken, dan zou het vast niet zo zijn. Stom natuurlijk!

Maar vanmiddag was ik bij Louise en opeens, terwijl ik gewoon bij haar ouders in de kamer zat, werd alles zwart voor mijn ogen en viel ik flauw. Zo gênant!

Louises vader is arts, en toen ik mijn ogen weer opendeed, lag ik op de onderzoekstafel in zijn spreekkamer en vertelde hij me

wat ik helemaal niet weten wilde. Een baby, ik krijg een baby! Ik wil gaan studeren, ik ben nog niet eens achttien jaar, het kan gewoon niet!

Louises vader vroeg of ik het zelf aan mijn ouders ga vertellen of dat hij het moet doen. Nota bene! Alsof ik een kind ben!

Ik ga het straks eerst aan Arnaud vertellen. Hij weet vast hoe het verder moet, hoop ik... Soms twijfel ik aan mijn liefde voor hem. Hij kan zo driftig zijn, dan scheldt hij tegen me, en een keer heeft hij me zelfs geslagen. Maar toch houd ik van hem... Hij kan namelijk ook zo lief en teder zijn. En al mijn vriendinnen zijn jaloers op me. Hij is echt heel knap!

Ik denk dat alles nu zal veranderen. Dat Arnaud ook verandert als hij weet dat we een kindje krijgen. We gaan vast snel trouwen. Papa en maman zijn niet echt enthousiast over Arnaud, maar als ze horen dat ze nu al opa en oma worden en dat er een bruiloft komt, zullen ze na de eerste schrik vast wel bijdraaien.

O, maman roept, later verder...

4 april 1976

Het is zo vreselijk! Ik weet niet waar ik moet beginnen.

Arnaud was ontzettend kwaad toen ik hem mijn nieuws vertelde. Hij wil dat ik een abortus laat plegen. Het was afschuwelijk, wat hij allemaal zei. Hij vertelde dat hij wel iemand wist die 'een oplossing' had. Een kennis van een zus van zijn tante, of zo. Ik dacht dat hij een oplossing bedoelde voor waar we moeten gaan wonen als we getrouwd zijn, maar al snel bleek dat hij het over een heel andere 'oplossing' had.

Ik was woedend toen ik begreep wat hij bedoelde en heb hem gezegd dat ik er geen seconde over dacht. Er groeit een kindje in mijn buik, een kindje ontstaan uit onze liefde!

Toen ik hem dat zei, begon hij op een heel nare manier te lachen. Hij zei dat ik dom en naïef ben. En dat hij eigenlijk toch al op me uitgekeken was.

Het brak mijn hart toen hij dat zei.

Daarna werd het nog erger. Hij zei dat hij niet eens zeker wist of het wel van hem was. Alsof ik ooit iets met een ander zou willen! Ik ben zó gekwetst en beledigd. Arnaud is voor mij de eerste en ik ben met hem verder gegaan dan ik eigenlijk wilde. Ik was eigenlijk helemaal niet van plan om al met hem naar bed te gaan voor ik heel zeker wist dat we voor altijd samen zouden blijven.

Maar hij was soms zo lief voor me, hij deed zo veel moeite. En hij zei dat ik vast niet echt van hem hield, als ik hem niet alles gaf. Hij noemde me dan ook dom en kinderachtig, en daarom ging ik toch maar overstag.

Dom ben ik zeker, dat weet ik. Ik had de pil moeten gaan slikken. Maar dat zou ik toch nooit durven vragen aan dokter Marchant!

En nu... ik weet me echt geen raad. Het is dus voorbij met Arnaud, ik wil hem niet eens meer zien. Maar hoe kan ik het ooit aan papa en maman vertellen?

10 april 1976

Mijn wereld is ingestort. Ik heb geen vader voor mijn kind en nu ook geen grootouders meer. Ik had van alles verwacht van papa en maman: woede, tranen, geschreeuw... Maar niets van dit alles. Nadat ik mijn nieuws verteld had, zei maman op kille toon: 'Dus toch! Ik was er al bang voor.'

En voor zij verder nog iets kon zeggen, zei papa: 'We moeten een adresje zoeken.'

Ik wist, dankzij de uitspraak van Arnaud, onmiddellijk wat hij bedoelde. 'Nooit, papa!' zei ik.

'Dan hebben wij vanaf nu geen dochter meer,' zei papa. 'Dus aan jou de keus.'

Ik ging naar mijn kamer en maman kwam me achterna. 'Marie, je moet even flink zijn,' zei ze. 'Het kan gewoon niet! Je

bent alles wat we hebben, je bent onze trots, je kunt een prachtige opleiding gaan volgen, een mooie carrière krijgen. Maar dit kan niet, dat moet je begrijpen. *Il est impossible!*'

'Maar maman,' zei ik huilend, 'het is een kindje, mijn kindje!'

'Nonsens.' Maman schudde haar hoofd. 'Zo moet je niet denken. Het is gewoon een ongewenste, heel erg ongewenste zwangerschap. Je bent veel te jong. En nu praten we er niet meer over. Papa zal iets regelen.'

Toen ging maman mijn kamer uit, nog steeds volkomen rustig. Ik wachtte even, tot ik me weer beheersen kon, voor ik tugging naar de woonkamer. Papa en maman zaten samen op de bank.

'Papa, maman, ik wil echt niet wat jullie zeggen. Ik wil mijn kindje houden, ik ga het niet vermoorden.'

'Wat een grote woorden,' zei papa op kille toon. 'Je hebt geen keus, *ma petite*. Als jij eigenwijs blijft, ben je mijn dochter niet meer. Dan moet je jezelf redden.'

'Maar papa, ik...'

'Ik meen het, Marie.' Papa stond op en liep de kamer uit. Bij de deur draaide hij zich om en zei: 'Als je hier morgenochtend nog bent, is dat een teken dat je gehoorzaam zult zijn. Dit is het laatste wat ik hierover te zeggen heb.'

En nu? Nu ga ik mijn tas inpakken. Ik ben nog nooit ergens zo zeker van geweest! Het voelt als een boze droom, maar ik hou me vast aan het kindje in mijn buik. Het enige mooie te midden van al deze lelijkheid.

3 november 1976

Wat is er veel gebeurd in de afgelopen maanden. Ik had het te druk om in mijn dagboek te schrijven, maar nu lijken er wat rustigere weken aan te komen.

Allereerst wil ik vertellen dat ik de mooiste en liefste baby van de wereld heb gekregen. Mijn prachtige dochter Claire is op 1

oktober geboren. De bevalling was vreselijk, maar de beloning geweldig.

Nadat ik vertrok uit het huis van papa en maman heb ik eerst een paar weken gelogeed bij Louise. Dokter Marchant, Louises vader, heeft nog geprobeerd om met papa en maman te praten, maar het heeft niets geholpen. Ze bleven bij hun standpunt. Als ik alsnog na de geboorte afstand zou doen van mijn kindje, mocht ik weer thuis komen, eerder niet.

Onmogelijk!

Ik begrijp echt niet dat ze zo hard kunnen zijn. Zeker nu ik zelf moeder ben, is het onbegrijpelijk. Ik zou Claire nooit afwijzen, wat ze ook zal doen, dat weet ik zeker.

Ik vond het tijdens mijn zwangerschap heel moeilijk om in het dorp te zijn, waar ik ieder moment maman, papa, of, nog erger, Arnaud kon tegenkomen. Ik ging niet meer naar school, bleef de hele dag binnen en moest veel huilen. Dokter Marchant heeft toen geregeld dat ik bij zijn achterlicht kon gaan logeren. En daar ben ik nog.

Pierre en Janine Dujardin wonen in La Fleur, een klein dorpje dicht bij Ruoms, in de Ardèche. Dat was wel even wennen hoor, een heel andere streek dan bij ons in het zuiden. Maar La Fleur was precies wat ik nodig had. Het is een klein en gemoeidelijk dorpje, de mensen zijn vriendelijk, al zijn ze ook nieuwsgierig. Maar dat is niet zo erg.

En voor de zomerperiode is er werk voor me! Afgelopen voorjaar ben ik ook al druk geweest, totdat in de loop van de zomer mijn buik me in de weg ging zitten. Niet zo ver van het dorp staat een prachtig chateau waar de zus en zwager van madame Dujardin wonen en werken. Ze verhuren gîtes aan vakantie-gasten, dus in de zomer is er altijd werk. Pierre en Marie – jawel, een naamgenoot – hebben me beloofd dat ik komend voorjaar weer mag komen. Er is een winkeltje bij waar ze brood en verdere levensmiddelen aan de gasten verkopen en daar mag ik volgend seizoen aan het werk. Ik ben zo blij!

Jeanine Dujardin is een lieve vrouw. Ze is ook heel gelovig.

Dat was wel even wennen voor mij, want bij ons thuis gaan we alleen met Kerstmis en Pasen naar de mis. Maar madame Jeanine gaat iedere zondag naar de kerk. Ze doet daarnaast veel voor mensen die armlastig of ziek zijn en ze praat ook vaak over God. Helemaal niet op een vervelende manier; eigenlijk alsof hij haar beste vriend is. En misschien is dat ook wel zo.

Ik mis mijn ouders wel, maar tegelijk ook weer niet. Raar...

Ik hoor mijn kleine Claire huilen. Tijd voor haar voeding.